

[Socialministeren.]

udvalget forudsætter, at der fremkommer nyt materiale. Der er nogle stykker af os — jeg ved ikke hvor mange, men vi er da nogle inden for vort parti — som har fået nogle henvendelser, hvori man peger på ganske bestemte, konkrete problemer i den anledning. Disse problemer vil vi forelægge, og så går jeg ud fra, at ministeren selvfølgelig i det faste, stående sociale udvalg vil besvare henvendelserne og fremkomme med materiale, så vi får en saglig drøftelse. Hvis der ud af denne drøftelse kan blive enighed om nye initiativer, så går jeg da ud fra, at vi vil kunne mødes herom. Det anser jeg for nyttigt og rimeligt; det er netop en af de ting, som de faste udvalg skulle muliggøre. Det regner jeg med vil ske, og derfor takker jeg for ministerens velvilje, hvad det angår. Vi skal for vort vedkommende nok bidrage til, at problemerne bliver behandlet, og at dermed forhåbentlig også nogle af de problemer, der er inde i dette billede, bliver fjernet.

Adam Møller: Det ærede medlem hr. Albertsen sagde, at i stedet for at holde storpolitiske taler, hvad jeg nu ikke ved af at jeg holdt ved denne lejlighed, skulle vi hellere beskæftige os med realiteterne. Jeg beskæftigede mig både ved første behandling, ved den behandling, vi havde om det af regeringen fremsatte forslag, og også her med realiteterne. Realiteten er jo bl. a., at socialdemokratiet og socialistisk folkeparti ved behandlingen af regeringens forslag, som jo er sket inden for det sidste år, ikke har fundet nogen anledning til at fremsætte et forslag som det her foreliggende. Nu er det jo ikke, fordi socialdemokratiet i al almindelighed er tilbageholdende med at fremsætte selvstændige forslag. Og jeg kan da heller ikke tro, hr. Albertsen vil sige, at han mener, det her omhandlede område er noget, som ikke har særlig interesse, og at det er derfor, man ikke har beskæftiget sig med det. Så er det vel nærliggende at tro, at når de to partier ikke har stillet forslag eller ændringsforslag til regeringens forslag, så er det, fordi man ikke har fundet nogen saglig grund til det. Det var derfor, jeg kom med de bemærkninger, jeg kom med, om de to partier, der er gået med til dette forslag.

Fru Hanne Reintoft har åbenbart misforstået, hvad jeg sagde, for det var ikke mod

Danmarks kommunistiske parti eller mod fru Hanne Reintoft, jeg vendte mine bemærkninger. Jeg er da ganske klar over det politiske og det taktiske sigte, fru Hanne Reintoft og hendes parti har med at prøve på at slå mønt på denne sag. Det er jeg da fuldkommen klar over, og jeg gav tværtimod fru Hanne Reintoft en kompliment, fordi hun kunne få så stort følgeskab, som hun altså har fået her. Det, jeg undrede mig over, var, at socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, som hr. Per Federspiel udtrykte det, er hoppet på den kommunistiske propagandalimpind. Det synes jeg der er grund til at undre sig over, men der er naturligvis ikke grund til at undre sig over, at fru Hanne Reintoft med de initiativer, hun plejer at fremkomme med her i tinget, har fremsat det forslag; jeg tror absolut, at hun har nået sit tilsigtede mål med det.

Forslagsstilleren (Hanne Reintoft): Jeg kan faktisk ikke forstå, at man bliver ved at snakke om propaganda og om at slå mønt af en sag. Hvis jeg får følgeskab til det lovforslag, så er det nok, fordi der er nogle, der lidt mere har levet sig ind i eller har sat sig ind i, at her er et område, hvor mennesker virkelig har behov for hjælp. Jeg synes, der skal en utrolig arrogance til at blive ved at behandle de menneskers problemer, som om det er en simpel propagandasag, og jeg tror også, der må ligge et par forglemmelser i hele den historie.

For det første må hr. Adam Møller have glemt, at da jeg fremsatte et konstruktivt forslag med perspektiv, nemlig om ændring af beregningsgrundlaget, da stemte hr. Adam Møller også imod. Jeg tror også, man må have glemt, at jeg, dengang der var tale om, at andre måske ville overveje dette forslag, omgående trak det til fornyet udvalgsbehandling, idet jeg pointerede, at for mig var der ikke noget partipolitisk i netop denne sag.

Endvidere må socialministeren have glemt, at jeg — og det var den dag på mange tilstedeværende menneskers vegne — rettede en tak til ministeren for de forberedninger, der er sket. Det har der ikke været nogen som helst tilbageholdenhed med, heller ikke fra organisationernes side.

Alligevel kan vi ikke komme uden om, hvad også ministeren oplyser, at det først var i